

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Ta mesec se bodo pomnožile naše vrste. Zakaj? Prvo sveto obhajilo bo na več krajih na belo nedeljo ali pa kdaj okoli velike noči. Upamo, da bo veliko prvoobhajancev prosilo tudi za sprejem v Marijin vrtec. Starejši člani poskrbite, da jih privabite vanj. Z veseljem jih sprejmite v svojo družbo. Dajajte jim pa tudi vedno dober zgled.

Da pokažemo svojim novim prijateljem in prijateljicam, kako jih imamo radi, si hočemo izbrati za mesec april blaženo Imeldo, patrono prvoobhajancev, za svojo zaščitnico in priprošnjico.

Rad bi vam pokazal njeno sliko. Imam prav lepo v neki knjigi. Pa kaj, ko ne morem do vas vsakega posebej. Tisti, ki imate knjigo »Vzorniki prvega svetega obhajila«, pogledjte sliko na strani 26. Tam je popisano tudi njeno življenje.

Magdalena — na to ime je bila Imelda krščena — je bila rojena v Bolonji na Laškem leta 1322. Njeni starši so bili grofje Lambertini. Že v nežni mladosti je bila Magdalena vsa vesela, če so jo peljali v cerkev. Tam je pobožno sklenila svoje male ročice in nepremično zrla proti tabernaklju.

Plemenitaši so pošiljali v tistih časih svoje še majhne otroke v samostane v vzgojo. Tam so se otroci vzgajali v pobožnosti in čednostih, pa tudi v posvetnih vedah. Take otroke so imenovali »oblate«. Od teh jih je veliko ostalo za vedno v samostanu. Našo Magdalenčico so starši poslali v samostan dominikank. Zahrepenela je pa tam po re-dovniškem poklicu. Desetletno so sprejeli v samostanu

med novicinje. Dobila je redovno ime Imelda in pa redovno obleko: belo volneno krilo z enakim škapulirjem in pasom, z velikim rožnim vencem in pa belo pokrivalo čez glavo. Pa obleka ne dela redovnika, marveč sveto življenje. Tega se je Imelda dobro zavedala, zato je natančno izpolnjevala vse svoje dolžnosti. Samostansko življenje je bilo zanjo ostro. Z drugimi redovnicami vred je vstajala o polnoči k skupni molitvi. Vadila se je zlasti v premišljevanju. Večkrat je obiskovala Jezusa v cerkvi. Najrajši je molila pred tabernakljem. Jezusa je ljubila nad vse. Zato je tudi mislila nanj pri vseh svojih delih. Posebno je hrepenela po svetem obhajilu. Kadar so pristopale druge redovnice k svetemu obhajilu, ji je bilo zelo težko, da se ni smela tudi ona ž njimi udeležiti te sreče. Tisti čas namreč niso dovolili mladini iti k prvemu svetemu obhajilu, dokler ni dosegla gotove starosti. Imelda je prosila prednico in svojega spovednika, da bi smela prejeti nebeškega ženina v svoje srce, pa dobila je vedno odgovor: »Kadar boš stara 12 let.«

Tako dolgo pa ni mogla čakati. Ker je niso ljudje uslišali, se je polna hrepenenja in ljubezni obrnila do Jezusa samega in ga prisrčno prosila, naj pride k nji. Uslišal ji je prošnjo.

Dne 12. maja l. 1333. se je obhajal praznik vnebohoda Gospodovega. Imelda je tedaj spet čutila neizmerno hrepenenje po svetem obhajilu. V redovniški cerkvi so imeli ta dan slovesno sveto mašo. Po sveti maši je obhajal duhovnik redovnice. Imelda je gledala s solznimi očmi presrečne obhajanke. Kleče na svojem mestu je pobožno zdihovala, molila in prisrčno prosila Boga, naj nasisi njeno brezmejno hrepenenje. Dobrotljivo srce prijatelja nedolžnih otrok se je je usmililo. Iz ciborija se je dvignila bela sveta hostija in splavala po zraku proti njej. Nebeška vonjava je prepojila vso cerkev. Sveta groza je prevzela navzoče. Imelda je strmela polna svetega hrepenenja. Oči je imela uprte v sveto hostijo, ki je visela v zraku pred njo, kakor bi jo držal neviden angel. Pobožna deklica je odprla usta in prejela sveto obhajilo. Vsa srečna je klečala na svojem prostoru. Zatisnila je oči in se zamaknila.

Redovnice so jo začudeno opazovale. Približale so se ji in jo klicale po imenu. Pa niso dobile nobenega odgovora. Jezus je bil namreč lepo dušo svoje drage nevestice že odpeljal s seboj ňa večno ženitnino, v sveta nebesa.

Imeldino telo so pokopali v kamenit grob v cerkvi. Ljudje so se ji hodili na grob priporočat v raznih potrebah. Godili so se celó čudeži. Zato jo je prištel sveti oče Leon XII. med blažene. Leon XIII. je pa izbral Imeldo za patrono prvoobhajancev.

Dragi Marijin otrok! Koliko let je od tega, kar si bil prvokrat pri svetem obhajilu? Gotovo se tega dne še dobro spominjaš? Saj je izmed najvažnejših dni tvojega življenja. Pa ni ostalo samo pri prvem svetem obhajilu. Pristopil si potem še večkrat k mizi Gospodovi. Zakrament presvetega Rešnjega Telesa je zakrament, ki ga boš največkrat prejel v svojem življenju. Glej — in ta zakrament je najsvetejši med vsemi. Ali se tega popolnoma zavedaš? Kar prejmeš pri svetem obhajilu, se ne da primerjati z nobenim zakladom tega sveta. Jezus, tvoj Bog in Odrešenik, se tukaj v prijateljstvu združi s teboj. Pomnoži ti posvečujočo milost. Odpusti ti male grehe. Pomaga ti v boju zoper hudo poželenje in smrtni greh. Pomnoži ti nadnaravne čednosti, posebno ljubezen. Veliko, veliko prejmeš pri vsakem svetem obhajilu.

Glej, in kaj zahteva Bog od tebe, ko ga hočeš prejeti? O, prav malo. Pripravo na duši in telesu in potem zahvalo. Glej, da narediš to vedno lepše in boljše. Posebno za velikonočno sveto obhajilo poskrbi, da ga prejmeš kolikor le mogoče dobro pripravljen. Potem boš vesel obhajal spomin vstajenja Gospodovega. To ti prav iz srca želim.

Otroci Marijini: Blagoslovljeno veliko noč!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

M. K.:

Povestica o Marijini cvetki.

Mrzlo je bilo zunaj. Solnčka že dolgo ni bilo nič na spregled. Veter se je kar ves dan preganjal po vasi. V vsak kotič je utaknil svoj radovedni nosek; vsepovsod so ga čutili in slišali otroci, ki so hiteli že v mraku iz šole domov za toplo peč.